

[K. J. Mortensen.]

nu indrettede kondicenter i kælderens af Idrættens Hus i Vejle.

Arbejdsminister *Erling Dinesens* svar (9. juli 1973):

Kondicentret er indrettet i et sikringsrum i kælderen under idræts- og kongreshaller i to etager. Der er efter sagens natur ikke mulighed for at etablere dagslysadgang til et sådant sikringsrum.

Lokalet opfylder derfor ikke bestemmelsen i arbejderbeskyttelsesloven om, at der i lokaler, hvor arbejde regelmæssigt foregår, skal være adgang for tilstrækkeligt dagslys.

Direktoratet for arbejdstilsynet kan ifølge lovens § 12 tilstede lempelser i bestemmelserne, hvor særlige forhold foreligger.

I den foreliggende sag har direktoratet ikke fundet, at sådanne særlige forhold forelå, og har derfor afslået en ansøgning om dispensation. Denne indstilling er fastholdt også for så vidt angår en tidsbegrænset dispensation, efter at afgørelsen var indbragt for arbejdsministeren.

Direktoratet har bl. a. henvist til, at sundhedsstyrelsen har udtalt, at der af hygiejniske grunde bør være adgang for dagslys med oplukkelige vinduer i idrætsanlæg i forbindelse med skoleundervisning. Direktoratet mener, at tilsvarende forhold gør sig gældende i arbejdslokaler som de her omhandlede.

Arbejdsrådet, hvori bl. a. sundhedsstyrelsen og arbejdsmarkedets parter er repræsenterede, har tiltrådt direktoratets indstilling.

Arbejdsministeriet har ved vurdering af sagen yderligere lagt vægt på, at selv en begrænset dispensation i dette tilfælde vil indebære konsekvenser for fremtidige afgørelser vedrørende anvendelse af vinduesløse rum som arbejdslokaler. Arbejdsministeriet har herefter ikke fundet grundlag for at ændre direktoratets af arbejdsrådet tiltrådte afgørelse.

Der ses ikke i begrundelsen for det foreliggende spørgsmål at være fremført nye oplysninger, som kan give anledning til fornyet overvejelse af sagen.

Af *Arne Christiansen* til ministeren for offentlige arbejder (2. juli 1973):

„Vil ministeren drage omsorg for, at

den forskelsbehandling, som svæveflyvningen i Danmark sammenlignet med andre fritidsaktiviteter er udsat for, bringes til opmærksomhed?“

(Spm. nr. 278).

Begrundelse.

Luftfartsdirektoratets forslag til nyt gebyrreglement viser, at svæveflyvernes udgifter vil stige fra ca. 46.000 kr. til ca. 67.000 kr. årlig, dvs. en forhøjelse på ca. 45 pct.

Sidste år forhøjedes ansvarsforsikringerne fra ca. 22.000 kr. til ca. 55.000 kr. eller ca. 150 pct. Et tilsagn fra ministeren under folketingsbehandlingen af forsikringsspørgsmålet om at undersøge mulighederne for en eller anden form for kompensation har ikke hidtil medført noget positivt resultat.

Endelig belastes danske svæveflyvere med helbredsundersøgelser, som efter f. eks. engelske og amerikanske vurderinger er totalt unødvendige, men som allerede nu koster 80.000 kr. årlig, og som efter det nye reglement vil stige yderligere. Sammenlagt bliver disse udgifter over 200.000 kr. årlig over for et tilskud fra tipsmidlerne via Dansk Idræts-Forbund på 157.500 kr.

Svæveflyvning er overalt i verden anerkendt som en sund og udviklende fritidsaktivitet, og det bør ikke komme dens danske udøvere til skade, at de kun tæller ca. 2.000 og ikke i samme grad som mere konkurrencebetonede idrætsgrene har publikums betydningsfuldhed.

Minister for offentlige arbejder *Kampmanns* svar (5. juli 1973):

Indledningsvis vil jeg gerne bemærke, at jeg ikke er i besiddelse af materiale, der sætter mig i stand til at drage den i spørgsmålet nævnte sammenligning med andre fritidsaktiviteter, og at jeg i øvrigt ikke mener, at spørgsmål om eventuel statsstøtte til fritidsaktiviteter henhører under mit ministerområde.

Med hensyn til svæveflyvningens betaling af gebyrer for certifikater, luftdygtighedsbeviser m. m. er forholdet det, at luftfartsvesenets udgifter til de forskellige undersøgelser, prøver m. v., som er foreskrevet i luftfartsloven, skal søges fuldt ud dækket gennem gebyrerne. En lempelse af svæveflyvernes gebyrer ville altså betyde, at motorflyvningen måtte betale højere gebyrer, og dette